

ŐRZŐ

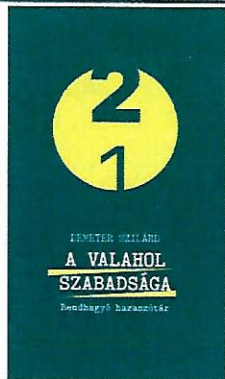

A POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozatának kiadványa

XI. évfolyam 41. szám

2025. március

„A hagyományőrzés nem a hamu megtartása, hanem a láng továbbvitele.”
Morus Tamás

Demeter Szilárd: A kommunista

Nem vész el, csak átalakul

A szerző előadásában hallható a Kossuth Rádióban Demeter Szilárdnak, a Magyar Nemzeti Múzeum Közgyűjteményi Központ elnökének A valahol szabadsága – Rendhagyó hazaszótár című kötete alapján készülő jegyzetsorozata. A Kommunista című jegyzet a 2025. március 23-i adásban hangzott el.

A kommunista nem vész el, csak átalakul – ez volt az első lecke, amit az erdélyi magyarság 1989 szabadító karácsonya után a saját bőrén megtanult.

Harmincöt évvel ezelőtt Marosvásárhelyen a hírhedt – és akkorra megszüntetettnek hitt – Szekuritáté pogromot szervezett Marosvásárhelyen az erdélyi magyarság ellen. Felhergelt, leitatott románok támadtak az anyanyelvi oktatást és kultúrát remélő magyarokra. Az egész Fekete Március egy magyar nyelvű feliratból indult ki az akkor még magyar többségű városban, az egykori Székelyvásárhelyen. A többnapos erőszakos cselekménysorozat szomorú statisztikája: öt halott, közel 300 sebesült – és Isten tudja, hány olyan magyar, aki ezután elhagyta a szülőföldjét. Amire nem emlékszünk, mert keserű a szájíz: a csatát végül a magyarok nyerték meg, miután a cigányok segítségével kiverték a beutaztatott románokat a városból.

Amire mindenki emlékszik: Sütő András a kórházi ágyon. Neki fél szeme bánta, hogy magyar íróként azt hitte, teljes értékű polgára lehet a szabad és demokratikus Romániának.

Harmincöt éve újra és újra megtanuljuk a leckét a kommunisták megmaradásának törvényéről. Nem csak Romániában – ennek bizonyítéka volt a 2004. december 5-i gyalázat előtti kampány is.

Ezért vagyunk érzékenyebbek arra, amikor kísértet járja be Európát, a kommunizmus kísértete. Újmarxista futóbolondok akarják már megint megszabni nekünk, hogyan gondolkodjunk és éljünk helyesen. És ehhez fogadófélként itt vannak nekik a régi elvtársak, valamint az ő kineveltjeik is.

Mert a kommunista nem vész el, csak átalakul.

Magyar sorsra lefordítva: azok a kommunisták, akik magyarokra hívtak külső erőket, akik a szovjet tankok fenyegető árnyékából hatalmat gyakoroltak, és nemzedékek életéből raboltak el pótolhatatlan évtizedeket, köztünk járnak. Azok a kommunisták, akik életeket tettek tönkre, könnyű kézzel osztogatták a súlyos ítéleteket, akik besúgásra kényszerítettek barátot, testvért, szülőt és gyermeket, azok, akik besúgtak, azok, akik érdekből fenntartották a diktatúrát, köztünk járnak. Ők a szomszédaink, akik kitérdesedett mackónadrágban viszik le a szemetet, vagy osztják nagy hangon az ést a sarki közértben. Ők azok a barátaink, akik nem néznek a szemünkbe. Ők azok a rokonaink, akikkel nagyokat hallgatunk, mert tudják, hogy tudjuk, és mi tudjuk, hogy tudják, hogy tudjuk. Ők azok a politikusok, akiknek hazájuk nincs, csak házuk, és még azt sem ők építették. Ők azok az ideológusok, akik a nemzetközit részként fogják fel. Csakhogy ami onnan nézve megtermékenyítés, az innen nézve erőszak.

Lehet ezt festeni bármilyen színűre, átkeresztelhetik progressziónak, nevezhetik magukat európeáereknek, a máz alatti lényeg marad.

Azt is tudjuk, hogy mi lehet a következménye, mert megélt történet: a kommunistákat mindig felfalják a saját gyermekeik, az apagyilkosság náluk a nagykorúsítás kötelező rituáléja. És milderre nemzedékek mennek rá, mert az apagyilkosságot tömegsírral fedik el.

Eltelt harmincöt év. Romániában hónapok óta botrányosan alakul az államfőválasztás, homályos háttérű jelöltek zavaros eszméket terjesztenek. És ismét előkerült a magyar kártya.

Ezen csak az lepődik meg, aki elfelejtette, hogy a kommunista nem vész el, csak átalakul.

**A KOMMUNISTA NEM VÉSZ EL,
CSAK ÁTALAKUL...**

Fidesz

Az államosításnak nevezett szabadrablás

Lépésről lépésre - szisztematikusan

Alábbi írásunkban az államosításnak nevezett kommunista szabadrablás – azaz a társadalom különböző osztályait érintő példátlan kifosztás – néhány állomását idézzük föl.

Rajz 1947-ből

Felirata: „Egyedül az államosítás biztosíthatja a magyar ipar munkáját és védelmét a szabotálók ellen.

Először a vállalatokat

A kommunista szabadrablás első lépéseként „1948. március 25-én már rendeleti úton és puccsszerűen államosítják a 100 főnél többet foglalkoztató ipari üzemeket – előtte konspiratív úton, titokban trombitálják össze és instruálják az üzemek vezetésére kijelölt munkásigazgatókat a Vasas Szakszervezet székházában. Ekkor 594 vállalatot von irányítása alá az állam, ahol összesen 160 ezer munkás dolgozik (a dolgukat vesztett "kizsákmányolók" és családjuk létszámáról nincsenek ily pontos adatok).”

.....

„Már a totális hatalomátvételen túl, az egypárt-rendszer, az ÁVH-uralom csúcspontján, s a koncepciós perek dandárjában intézkedik kormányunk (pontosan 1949. december 28-án) a tíznél több főt foglalkoztató kisüzemek és a külföldi tulajdonú üzemek államosításáról. Utóbbihoz remekül kövezik ki az utat az 1948-tól útjukra engedett gazdasági kirakatperek. Ezek közül az 1948-as MAORT-, majd az 1949-50-es Standard-ügy célja egyértelműen a jórészt külföldi kézben lévő vállalatok (például a 96 százalékban a Standard Oil által birtokolt MAORT) feletti ellenőrzés megszerzése – s e perek jó ürügyet kínáltak az államosításra. Ugyanakkor a perek kapcsán elítélt – súlyosabb esetben kivégzett (például a Standard-igazgató Geiger Imre), "enyhébb" esetben csak bebörtönzött (például a MAORT-os Papp Simon) – műszaki vezetők hiánya komolyan hátráltatta a később elkomunizált üzemek működését.” (Barotányi Zoltán, Magyar Narancs, 2010. december 16.)

Azután a házingatlanokat

Az Elnöki Tanács törvényerejű rendelete alapján állami tulajdonba vették mindazokat a házingatlanokat (bérházakat, villákat, öröklakásokat, üzletházakat stb.), amelyeket korábbi tulajdonosuk részben vagy egészben bérbe adott. Államosították a 'tőkések, egyéb kizsákmányolók', népelnyomó elemek' ingatlanait akkor is, ha azokat nem adták bérbe,

hanem a tulajdonosok lakták őket. Budapesten 36 443 ingatlan került az államosítási listára, egyharmaduk esetében a tulajdonosok fellebbeztek. A 'lakosságtól' további hatezer államosítandó ingatlanra vonatkozó 'bejelentés' érkezett. Az államosított házak 42 százaléka bérház, 22 százaléka egykori kizsákmányolók által lakott vagy hatszobásnál nagyobb családi ház volt. 30 százalékot tett ki az olyan öröklakások száma, amelyekben nem a tulajdonos lakott, vagy bent lakó tulajdonosa 'nem dolgozó'. Elterjedt a hír, hogy a tulajdonjoguktól megfosztott 'népelnyomó elemeket' később kitelepítik. Az államosítás nyomán 1952 júliusában átszervezték a tanácsok lakásgazdálkodási szervezetét. 1957-ben enyhítés következik. Egy újabb törvényerejű rendelet az érintettek kérelmére lehetővé teszi a legfeljebb hatszobás ingatlanok mentesítését az államosítás alól, de minden kártalanítás nélkül. (Budapesten 17 ezer kérelmet adnak be.) Fenntartják az osztályalapú megkülönböztetést: a 'volt tőkések' stb. ingatlanait nem adják vissza, s nem kapják vissza tulajdonukat azok sem, akiknek házait állami, társadalmi szerv, szövetség stb. használja. (<https://mult-kor.hu/cikk.php?id=8369>, 2004. szeptember 13.)

Megjegyzés: Az eredendő bűn az államosítás volt, mert az állagmegőrzéshez a kommunistáknak nem fült a foguk. Egy barátom 74-ben azért disszidált, mert a WC-n ülve belelátott az alatta lévő emelet konyhájában készülő leves fazekába. (Háborús kár nem volt kijavítva.) Amikor a pribékek kijöttek helyszíni szemlére a disszidens lakásába, megállapították a bajszuk alatt, hogy így már ők is megértik, hogy a fiatalok nyugatra szöktek. (Á.A.)

„A kommunista szent anya gyermekei”

*Megyeri Dávid, Magyar Nemzet,
2019. április 13.*

Hírösszefoglaló az 1919 kommunista korszak első heteiből: Szűk körű állampárti választást tartanak 1919. áprilisban. Kiderül: a kommünnek vannak antiszemita rendelkezései is. Vezetői azt hiszik, hogy a világforradalom a küszöbön áll. Egyre több a kivégzés.

Kép: wikipedia.org

Forradalmi Kormányzótanács

Az április hetedikéi munkás- és katonatanácsai választás előtt a Népszava a két-értelmű „Minden proletár álljon az urnák elé!” felszólítással serkent a részvételre. Utána győzelemként könyvelték el, hogy „félmillió proletár szavazott”. Ez a kis szám úgy állt elő, hogy szinte mindenkitől megvonták a választójogot, s a „proletárok” közül is csak azok voksolhattak, akik szakszervezeti vagy szocialista párttagkönyvet mutattak föl. A választás valójában ellenfél nélkül zajlott, hisz kizárólag állampárti jelöltek voltak. Garbai Sándor, a Forradalmi Kormányzótanács elnöke Székesfehérváron, a népbiztosok közül Kun Béla és Landler Jenő Salgótarjánban, Kunfi Zsigmond Győrben tartott nagygyűlést. Böhm Vilmos pedig Kecskeméten. A hangulati aláfestést olyan cikkek adták, mint ami a Pesti Hírlapban „Proletárok a mágnáspalotákban. A Józsefváros grófjaitól elvették a nagy lakásokat. Hurcolkodnak a burzsoák” alcímekkel jelent meg. Az újságok, mint „az első szovjetválasztásról” számoltak be Magyarországon. Az egyik riportban „Törölni, törölni, burzsoá, tévedésből került az elvtársak közé” kiáltással hívja föl a veszélyes osztályellenségre a figyelmet.

Nagy ováció kíséri a bajor tanácsköztársaság müncheni kikiáltását. A testvérkormányt forró szavakkal üdvözli levelében Kun Béla. Az Est Dalmasan című vezércikkének utolsó mondata: „Üdvözet a bajor köztársaságnak, a kommunista szent anya harmadik gyermekének.” A vörös kommün vezeterei hurra-optimistán ítélték meg a világforradalom kilátásait.

Hamburger Jenő népbiztos Kaposváron úgy fogalmaz: „Szentül meg vagyunk arról győződve, hogy néhány héten belül lángba borul egész Európa és mindenütt diadalmaskodni fog a proletárdiktatúra.” Pogány József népbiztos a Neues Wiener Journalnak kijelenti: „Egész Közép-Európa két hónap alatt a szovjet államok hatalmas blokkját fogja alkotni.” A munkanélkülieknek tartott gyűlésen Rabinovits József népbiztos pedig azt fejtegeti: „Elindult már Oroszországból a történelmi mozdony (...) A világforradalmat feltartóztatni lehetetlen.” A lapok a Pravda alapján közlik: „Tavasza várják az oroszok a bolsevizmus amerikai diadalát.”

A lakáshivatalokat átvévő Szamuely Tibor és Vágó Béla népbiztosok közleményében szerepel: a lakásigénylők nagy része olyanokból áll, „akik a diktatúra hatalmát elsősorban kis piszkos érdekeik megvédelmezésére akarják felhasználni és arcátlanul a szervezett munkások elé tolnakodnak”. Úgy folytatják: „a vidékről, külföldről és főleg Galíciából beköltözött naplopó és árdragító elemeket rövidesen eltávolítjuk Budapestről”. Miután a „galíciái” antiszemita hívószó volt már akkor is, nem kérdés, kik kerültek célkeresztbe.

Eötvös Loránd április 11-i temetéséről beszámolnak a lapok, ám többnyire a kisebb hírek között. A Pesti Hírlap nekrológot szentel neki, ám meghökkentően kommentálják azt, hogy „vörös lobogóval, mint a munkástársadalom halottját” búcsúztatták: „Hogy pillanatig tartó félreértés se legyen: a munkásságnak ez a kegyeletes aktusa nem jelentette a burzsoázia iránt való megengesztelődést.”

Az oktatásban szintén nagy leépítések voltak. A Világ Az új egyetem című cikke azzal nyit: „A régi rendszer utolsó nyomait söpri ki az egyetemről”. A meghagyott tanárok felsorolása után azt olvasni, az elmaradtak helyettesítésére milyen előadásokat rendelt el a közoktatásügyi népbiztos. Az egyik: Ostern Salamon Pál (Az izlám kommunizmusáról).

Eközben a Somogy megyei Fülesen 11-én halálos ítéletet szab ki a Sopronból kiszálló törvényszék a község plébánosára, mert a Vörös Hadsereg egy karhatalmi századát a felháborodott gazdák megtámadták és őt vádolták a lázadás szításával. A Népszava azt írja: „A forradalmi törvényszék Szedeniker Antal plébánost golyó általi halálra ítélte és az ítéletet, fél órával annak kihirdetése után, éjjel 12 órakor, a gróf Zichy-féle kastély előtti térségen végrehajtották.” Az április 13-i Pesti Naplóban olvasni: „Kivégeztek egy ellenforradalmárt”. Kiderül: Sátoraljaújhelyen a sárospataki lázadás főbűnösét, Kriskó Jánost ítélték kötélt általi halálra, mert „arra akarta rávenni a környékbeli könnyen hívő parasztokat, hogy támadják meg a Sárospatakon állomásozó vörös gárdát”. Két vörösgárdista vesztette életét. Úgy tudósítanak: „Az ítéletet a vármegye-ház előtt lévő téren hajtották végre nagyszámú nép jelenlétében, amelyen a forradalmi vádbiztos felhívott, hogy okuljanak Kriskó példájából, mert a proletárdiktatúra irgalmatlanul bán el mindenkivel, aki nem engedelmeskedik a Forradalmi Kormányzótanács rendelkezéseinek.”

A győztesek rémtettei

Történetek az eltitkolt magyar történelemből

Matthaeidesz Konrád, Hetek, 2013. 05. 03. (XVII/18)

Kép: Jerzy Bohdan Szumczyk lengyel művész szobra egy terhes nőt megerőszakoló szovjet katonáról. A szobrot engedély nélkül állították fel Gdanskban, 2013. október 16-án, majd a rendőrség pár óra múlva eltávolította. Forrás: AFP/Jerzy Bohdan Szumczyk

A Don-kanyarnak irodalma van, évente megemlékezünk róla. Elfelejtjük ugyanakkor, hogy hazánk területén hány embert gyilkolt meg a Vörös Hadsereg és szövetségeseik! E sorok írója mintegy száz helységben forgatott a második világháború tragédiájáról Magyarországon és az elszakított területeken és nem talált olyan települést, ahol a győztesek ne gyilkoltak volna, ne becstelenítették volna meg lányokat, asszonyokat. A rémtettek döntő többsége bizonyítható, visszaemlékezők, sírhantok és egyházi halotti anyakönyvek tanúskodnak a történetekről. A halálos áldozatok száma országszerte meghaladta az ötvenezret.

Határainkat 1944 őszén különböző pontokon majd egy időben lépték át a támadó csapatok. Told térségében az augusztusban „átállt” Román Királyság egységei hajtottak végre sikeres támadást. Némi tűzharc, két-három kölcsönösen kilőtt harckocsit követően övük lett a nagyon is néma falu. Az emberek féltek, a támadók híre, a különböző propagandahatások, no meg a tapasztalat révén nem voltak bizalommal a bevonulók felé, bújatták, védték vagyonkájukat, lányukat, asszonyokat.

A katonák közül volt, aki értette, sőt beszélte a nyelvünket, de többségük csak a falunak idegen szót értette. Ők is féltek, de a kezükben lévő fegyver valami önbizalmat adott számukra. A nyelvismeret hiánya nem gátolta meg őket abban, hogy a házakba belépve kizavarják a férfiakat. Bertalan Ferencet (1882), Bertalan Ferencet (1908), Esenyi Józsefet (1906) Tornyi Gyulát (1913) sorra kísérték ki a faluból. A határban hátulról lőtték le őket. Hogy miért, az az örök homályba vész.

A falu napjainkban nem őrzi a tragédia emlékét. A református egyházközség hivatalos iratában még fellelhető a halál okául beírt szó: „megölték”, de közszájon nem forog. Ez érthető, a községből az eltelt időben lassan elköltözött a

nép, a lélekszám 350 fő alá csökkent, hajdan minden bizonnyal impozáns porták romlásnak indultak, bedőlt a tető, eltűntek az ablak- és ajtókeretek, az udvart felterítte a méteres gaz, mely összenőtt az egykor gondozott kerttel. Alig van olyan porta, amely kivételt jelentene. A romlás képét mutatják azok az épületek is, melyeket sokgyermekes családok vettek birtokukba, gyarapodva, egymást invitálva a környékről az itt lévő magára hagyott üres házakba. A halottak sírjai eltűntek, nem fellelhetők.

„Fasziszt”

A Vörös Hadsereg feltartóztathatatlanul nyomul előre, 1944 decemberében Budapest körül bezárul a gyűrű, elkezdődik az ostrom. Tata térségét erősebb német kötelék védi, több civil ott talál menedéket, az egyik német tiszt közli, a szomszédos Szomódot visszafoglalták, szabad az út a faluba. Többen elindulnak az otthonuk felé. Halálos tévedés, Szomódot a szovjetek tartják birtokukban, így a hajlékuk felé igyekvőket elfogják, a plébánia istállójában töltik életük utolsó éjszakáját. A járőrök is „dolgoznak”, szedik össze az embereket. Másnap egyre gyarapodó fogolycsoportot indítanak útnak Dunaszentmiklós irányába. A faluvég egyik utolsó házánál Bakonyi László református segédlelkész a csoportból aléltan esik be az árokba, az őt ránéz, belerúg, fegyverét ráfogja, majd miután a rúgására nincs reakció, int egyet: „kaput”, kár a golyóért. A csoport a falutól úgy 4-500 méterre áll meg, földmunkába kezdenek. Másnap az orosz visszajön a házhoz a lelkészért, de a háziak egy üveg kisüstivel „lekenyerezik”, visszamegy. Nemsokára fegyverek dörgése hallatszik a foglyok felől. Majd néma csend. A lakosok lassan merészkednek oda, az erdő egy tisztásán 26 lemészárolt, vérbe fagyott tetem fekszik. Többek között: Pete László, Deli József, Horváth József, Marcsa Károly, Papp József, Gódor Gyula, Gódor Sándor, Kántor Mihály. Halálukat, annak okát a Szomód, Dunaalmás, Neszmély, Agostyán halotti anyakönyve őrzi. A gyászszertartásra erőt merítő Bakonyi Dezső nemcsak az imát mondta el a síroknál, hanem írásával bizonyította is a rémtettet. Ezt jó elvtársai éveken át nem feledték, és évente bevitték az ÁVH-ra rákérdezve, miért tette. A szíves vendéglátást mindig lábadozás követte.

1945. március 16-án a Vértes mélyén megbúvó Kápolnapusztát elfoglalja a Vörös Hadsereg. Jöttek dülöngélve, hurrázva, a pincékbe családjuk mellé húzódó férfiakat kizavarták a pincéből, pár lépésnyit kísérték, esetleg a szomszéd házig, ott szólalt meg a fegyver, elvéve az ártatlanok életét. A hozzátartozók elköltöztek, a házak, a falu elpusztult. Egyedül temetője emlékeztet a tragédiára. Később az erdőgazdaság, a szomszédos Gánt és az elmenekült túlélők összefogásával ünnepség keretében hozták rendbe a sírokat, felolvassa Kövér Lászlónak, az országgyűlés elnökének az áldozatokkal, azok családjával együttérző levelét.

A Veszprém–Zirc közötti főútból torkolló Olaszfalu is megszenvedte a győzteseket. 1945. március 22-én a támadó Vörös Hadsereg némi tűzcsepás után elfoglalja a települést. A nép, mint minden az ellenségtől elfoglalt községben, itt

is fél, pincékben, erősített ólakban próbálják magukat meghúzni, az uradalomban lévő pincébe több család menekül – hiába. A tragédiáról, az áldozatokról viszonylag pontos információval rendelkezünk. Az akkori plébánosnak volt annyi bátorsága, hogy a halotti anyakönyvbe beírta: „az oroszok lötték le”. Érdemes megemlíteni, hogy a háború után a felsőbb egyházvezetésnek ez esetben Zircre küldött jelentésből egyedül Olaszfalu hiányzik. Az is a tény, hogy a rendszerváltás utáni plébános, Mozsgai József megszólaltatta a szemtanúkat, az áldozatok rokonait. Emlékezésében hangsúlyozta, hogy akkor is nagyon sokan féltek, és nem nyilatkoztak.

A visszaemlékezők szerint „egy dagadt és egy ragyás képű” kezdte el járni a házakat. Ahová bezörgettek, beléptek, ott a halál lett az úr. Bütter János (16) konyhájukban húzódik meg egy cimborájával, az orosz először az idegen fiú karját fogja meg, ellöki. János karját megtapogatva erőt érez benne, kizavarja, lelövi. Brévics József (21) tenyerét nézi a fegyveres: főiskolai hallgató, nem kerges. A pajta felé kísérik, hiába zokog, térdén állva könyörög a család. A fegyver kioltja az életét. Auer Mihály (24) a behívást – némi bírói segédlettel – megússza, az indok: egyedül tartja el édesanyját. A két katonának ez nem számít, őt kertjükben lövik le. Hanicsh Béla (16), Hanig Lajos (22), Zima Ödön (17) a határban keresnek menedéket, onnan kísérik be őket a faluba. Nekik tárgyalást is rendeznek. Hogy miről szólt? Egy tény: ők hátulról kapják a gyilkos golyót. Csipak József (20) idegen leventeként „dekkol a faluban”, házigazdáinak kigyullad a háza, azonnal oltásba kezd, arra jár a két gyilkos, lelövik. Vész József (21) a majorság lovait felügyeli, szeretett kancája ellés előtt áll, családja kérése ellenére elmegy a lovához, a csikó megszületik, őt lelövik. Rábaközi Antal (56) a falu eltartottja, félkegyelműje, az úton lövik le, testét szétmarcangolják a harckocsik láncfalai. Torma József (32) az egyik szoba-konyhás majorban lakik, a fegyveres szerint „burzsuj”, elviszik, lelövik.

Az uradalom egy kis emelkedőn nő a falu fölé. Pincéjében sokan bújnak meg, aligha gondolva arra, hogy a 20 méternyire lévő magtárban szeretteik életük utolsó perceit élik. Valamiért többüket idekísérik, „patrul” őrzi a vastag ajtót, abba csak bemenni lehet, de ki sosem. A pincében lévők hallanak lövéseket, de nem gondolnak rosszra, amikor váratlanul nyílik a pinceajtó, az éles fény felé nehezen botorkálnak a kopott lépcsőfokon. A magtárban borzalmas látvány tárul Magyar Istvánnak, a falu bírójának szeme elé. Vértől testtel egymáson fekszenek az áldozatok, közöttük három gyermeke, meg a veje. Az orosz odaszól: „fasziszt”. A bíró először magát hibáztatja, amiért a falu fiatalságát megmentette a levente-bevonulástól, majd összetörten visszamegy a pincébe.

A faluban tombol a terror, az utolsó áldozat talán Majkó András (19), hallva a lövéseket, a segélykiáltást, elbújik, majd a határ felé veszi az irányt. Hátulról lövik le. A tetemetek csak 24-én kezdik összeszedni, akkor sem mehet a tehenek vontatta halottakat vivő szekérhez senki, őr vigyázza. Temetés nincs, az egészségügynek megfelelő elföldelés van, szerencsére Dobos István – fia is áldozat – felírja az elfektetés sorrendjét, így tudják később azonosítani a sírokat.

Napjainkban is ott vannak a sírok, a falu igyekszik elhallgatni, „véletlenül” a honlapjukra is csak némi szorgalmazás után tettek valami emlékezőt. Az olaszfalui mészárlást a legfőbb ügyész kivizsgáltatta, átadták a Nemzeti Nyomozó Irodának, bizonyosságot nyert a háborús bűntett, jelenleg az utód orosz államnál van az anyag. A nyomozó hatóság vizsgálata után a birtok magtárának falából embermagasságban kézfegyverbe való lőszer került elő.

Az olvasók figyelmébe!

Az Őrzők számai - az első számtól kezdve - elérhetők a POFOSZ honlapján, a pofosz.hu megnyitásával már az első oldalról. A kiadványt pdf formátumban oldalanként láthatják.

Kérjük az olvasókat, ajánlják másoknak is az Őrző új elérhetőségét, amely így az egész világon elérhető.

Köszönettel: a szerkesztők.

A POFOSZ folyamatosan tölti fel a

forradalomhangja.hu

elnevezésű, 2024-ben alapított internetes dokumentumgyűjteményét. Ezen a honlapon 1956 előtti, 1956-os és 1956 utáni időszakokon található: képek, videók, hanganyagok és szöveges anyagok. Kérünk mindenkit, hogy gyakran keressék fel ezt a forráshelyet.

Ma is köztünk élnek a kommunista múmiák, Leninnel az élen

Kovács Róbert, Index, 2025. január 26.

—Akárhogyan is próbáljuk, nehéz magyarázatot adni arra, hogy az egyházakat, bármiféle természetfeletti hiteket és minden, nem e világi elképzelést tüzzel-vassal üldöző materialista-kommunista rendszerek hogyan juthattak arra az elhatározásra, hogy vezetőiket nemcsak eltemetik világgraszoló állami pompával, de porhüvelyeket még mumifikálják, és közszemlére is teszik. Az örökkévalóság-nak szánva.

A groteszk sor Leninnel kezdődött, amikor 101 évvel ezelőtt, 1924. január 21-én – egyáltalán nem váratlanul – meghalt. Már két évvel korábban agyvérzést kapott, aztán még kettőt. Holttestét három napra kiállították a moszkvai szakszervezetek házának oszlopcsarnokában, és az volt a terv, hogy a vezető forradalmárt a moszkvai Vörös téren úgy zárt sírba temetik.

A három napból két hónap lett.

A fogcsikorgató hideg ellenére a gyászolók hosszú sora nem akart fogatkozni, beszámolók szerint legalább félmillió ember várt arra, hogy elbúcsúzhasson Vlagyimir Iljicsztől. Majakovszkij, a futurista költő pedig megfogalmazta látnoki sorait: „Lenin élt, Lenin él, Lenin élni fog!”

Ekkor támadt Sztálinnak az az ötlete, hogy egy Lenin holttestét tartalmazó sírbolt a munkásosztály világméretű zarándokhelye lehetne. Sokan ellenezték a bizarr elképzelést, köztük Lenin özvegye, Nagyezsda Konsztantyinova Krupszkaja, aki még a Pravdába is írt, hogy Lenin biztosan nem egyezne bele, hogy bálványként imádják a testét.

Hosszas vita után a kommunista párt mégis úgy döntött, hogy mauzóleumot emelnek Leninnel, amit először fából, majd 1930-ra vörösgránitból építettek fel a Vörös téren, méghozzá az óegyiptomi lépcsős piramisok ihlette formában. A síremlék előtt évtizedeken keresztül kigyózó sorok képe aztán a hivatalos szovjet propaganda alapmotívumává vált.

Hacsak nem éppen a kétévenként esedékes rekreációs elvonulásán tartózkodik, Lenin holtteste gyalgúöltönyben, üvegkoporsóban ma is megtekinthető, hétfő és péntek kivételével mindennap, 10 és 13 óra között. Nyáron körülbelül másfél órát, főszezonon kívül már csak 15 percet kell várni az ingyenes bejutásra. Túlzás nélkül elmondható, hogy a bebalzsamozott kommunista vezér megtekintése a párizsi Eiffel-toronyhoz vagy a római Colosseumhoz hasonlítható turisztikai látványosság ma is Moszkvában.

Mumifikálás, újratervezve

Bár a mauzóleum az első piramisokat idézi, szovjet–orosz tudósok egy hagyományostól eltérő, merőben új mumifikálási módszert dolgoztak ki, hogy megőrizték Lenin testét. Ők is eltávolították a belső szerveket, köztük az agyat, ahogyan eredetileg szokták, és állandó hőmérsékletet (16 Celsius-fok) és páratartalmat biztosítottak. Viszont nem ragaszkodnak az eredeti biológiai anyaghoz, ha szükséges, a bőr és a hús egyes részeit műanyagokkal helyettesítik.

Ezért ahogy telik az idő, egyre kevesebb marad az eredeti Leninből. Talán ezért látják sokan viaszbabaszerűnek. Lenin most kétrétegű gumiruhában fekszik, testét balzsamozó folyadék fedi be vékonyan, erre húzták rá az öltönyt. Kétévente egyszer újra balzsamozzák: a testet glicerin, formaldehid, kálium-acetát, alkohol, hidrogén-peroxid és ecetsav oldataiba merítik másfél hónapra. A pontos összetétel és az eljárás részletei azonban titkosak. Egy biztos: Lenin holtteste folyamatos figyelmet igényel.

Befeküdt mellé a generalisszimusz

Egykori asszisztense visszaemlékezései szerint Sztálin ujjongott Lenin halálakor. Bár 1922-ben őt tette meg a Kommunista Párt főtitkárának, nem sokkal később Lenin már veszélyesnek tartotta, és el akarta távolíttatni a posztrol. Vetélytársként tekintett ezért Sztálin a bolsevik vezérre. Mindenesetre a fotókon megtört arccal cipeli más pártvezetőkkel együtt Lenin koporsóját.

Sztálin 1953. március 5-én halt meg, hivatalosan agyvérzésben, és ha már ennyire bevált a balzsamos módszer, az ő teste is a Leninéhez hasonló utat járt be. Hiába vezetett be totális terrort, és volt felelős több millió ember haláláért, a „generalisszimusz” három napra kiállított holttestéhez és a temetésére csak úgy özönlöttek a tömegek.

A stockholm-szindrómás elmebaj közepette egymást taposták agyon az egyre duzzadó, hisztérikus emberáradatban.

Becslések szerint 500 gyászoló lelte halálát a Vörös tér környékén.

Sztálin testét szintén bebalzsamozták, és üvegekoporsóba fektették (mint a Grimm-mese Hófehérkéjét), és a szovjet alapító atya mellé helyezték. A piramiskripta pedig felvette a Lenin–Sztálin Mauzóleum nevet.

Nem sokáig feküldhetett azonban a sírboltban. Miután a vezetői székben őt követő Nyikita Hruscsov fokozatosan feltárta és elítélte Sztálin rémtetteit, nimbusza erősen halványodni kezdett. Amikor egy tíz évet a sztálini Gulágon töltött női párttag (Dora Lazurkina) a XXII. pártkongresszuson előadta az ámuló ateista párttársak előtt, hogy álmában megjelent neki Lenin, és rosszalását fejezte ki, hogy mellette fekszik az eltevélyedett Sztálin, a vezetés döntött. A sötétség leple alatt, titokban egy sírgödröt ástak a Kreml falának egyik

félreeső részén, eltávolították a zubbonyáról az aranygombokat és a váll-lapokat, és egy közönséges koporsóban eltemették. Nem tudni, miért, de a biztonság kedvéért egy vastag betonréteget is húztak a koporsó fölé. Talán tartottak a „bölcs vezér” feltámadásától?

A nemzetközi helyzet egyre fokozódik

A szovjet gyakorlat áterjedt a „béketábor” más országaira is. 1949-es halála után *Georgi Dimitrov* bolgár sztálinista pártvezető holttestét is – a már sokat tapasztalt Lenin-laboratórium tudósainak segítségével – bebalzsamozták, és a neki felépített mauzóleumban kiállították.

De nemcsak Európát járta be a kommunizmus kísértete. Szintén a Lenin-labor szovjet tudósai tartósították a vietnami kommunista forradalmár és vezető, *Ho Si Minh* testét 1969-ben. A vietnámi háború végén, 1975-ben, moszkvai mintára mauzóleumot emeltek számára, ahol azóta is fogadja a látogatókat. Kultusza még ma is él, legalábbis az ő nevét viseli Vietnam legnagyobb városa, az egykori Saigon.

Nem kerülhette el sorsát *Mao Ce-tung* kínai vezető sem, akinek testét, 1976-ban bekövetkezett halálakor először el akarták hamvasztani. Az általa meghirdetett és milliók életét követelő „kulturális forradalom” alatt pont ő adta utasításba, hogy a halottak hamvait szét kell szórni a földeken, mert kitűnően trágyázzák a televényt.

Aztán mégiscsak bebalzsamozták, és formaldehiddel konzerválták a „Nagy Kormányost”, aminek az lett az eredménye, hogy a „feje feldagadt, mint egy focilabda”. 1977-ben a pekingi Tienanmen tér monumentális oszlopos emléksarnokában állították ki korpuszát, ahol „egy félhomályos kamrában fekszik, szürke öltönyben, sápadt, viaszos arcát narancssárga fényfoltban fürdő sűrű, fekete haja keretezi.”

Nem maradhatott ki a sorból, és 1994 óta a phenjani Kumsusan Nappalota mauzóleumában mutatja az utat a máig uralmon lévő Kim-dinasztia megalapítója és első kommunista despotája, *Kim Ir Szen* észak-koreai vezető sem. Úgyszintén a Lenin Labor jóvoltából 2011-ben csatlakozott hozzá fia, a „Kedves Vezető”, *Kim Dzsong Il* is. Amint az a videóban látható, félistenek kijáró megrendüléssel kísérték utolsó útjára.

Lenin kezdte, ő is vethet véget a múmiázásnak

Többször is megkérdezték már az oroszokat, továbbra is a mauzóleumban maradjon-e Lenin, vagy inkább temessék el, ahogy más embereket szokás. Az eredmények azt mutatták, hogy bár egyre kisebb arányban, de még mindig sokan ragaszkodnak hozzá.

Ha Putyinon múlna, már rég nem lenne ott.

Lenint okolja ugyanis azért, hogy létrejött az önálló Szovjet-Ukrajna, amelyet szerinte inkább „Vlagyimir Iljics Lenin Ukrajnájának” kellene hívni. Ugyanakkor nem akarja megosztani a társadalmat, tudja, hogy sokan kötődnek még a szovjet időkhöz, amelynek szimbolikus alakja Vlagyimir Iljics. Halálának tavalyi, 100 éves évfordulóján azonban elmaradtak az ünnepségek, mintha nem is létezne Lenin.

Katonai parádék idején pedig jó ideje letakarják a mauzóleumot a Vörös téren.

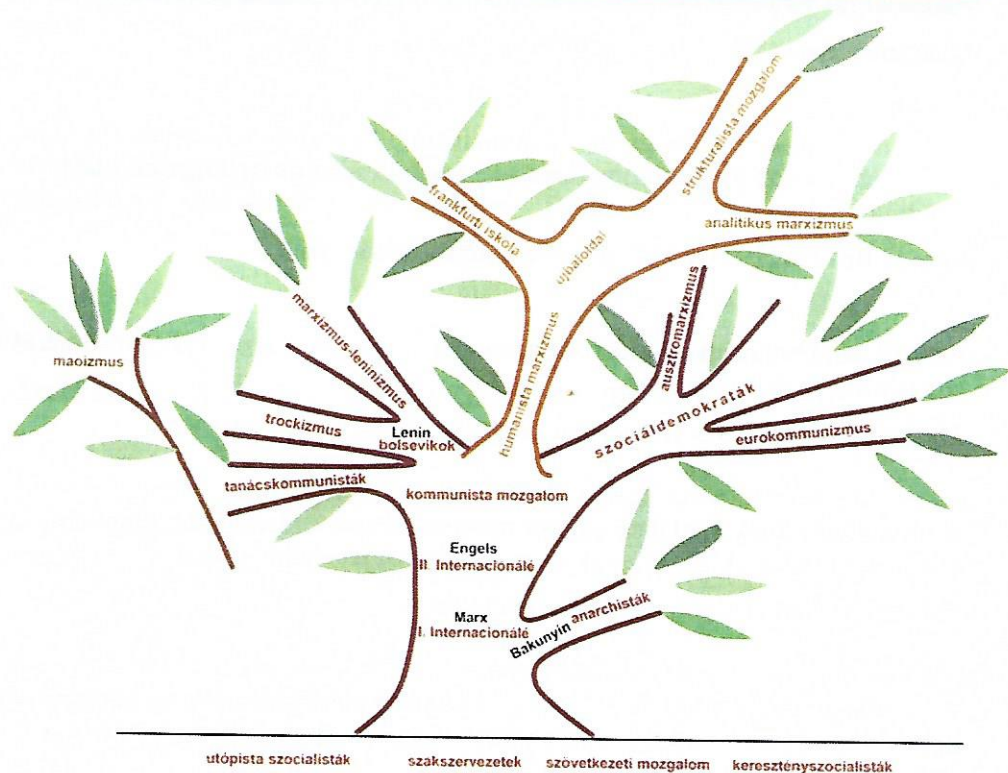
Előbb-utóbb abba fogják hagyni a drága tartósítási eljárásokat, kiveszik az üvegkoporsóból, és eltemetik a kommunista alapító atyát.

Ha ez megtörténik, valószínűleg vele tart majd a többi kriptokommunista múmia is.

Ideje lenne, mert ez a hátborzongató szokás már a 20. században is anakronisztikus volt. Múmiázni, bálványként kiállítani, diktátorok szellemeit ébren tartani pedig nem csak a marxista tudományos szocializmussal nem fér össze.

Ügyféléfogadás, összefoglalók

Barátainkat és tagtársainkat **előzetes egyeztetés után** – bármely hétköznapon – várjuk a tagozat székhelyén: Budapesten, a XIV. kerület, Nagy Lajos király útja 155. számú irodánkban. Kérjük, hogy látogatási szándékát előre jelezze Ámon Antalnál – a tagozat elnökénél – a 06-30-814-9917 vagy a 06-1-257-0190-es telefonszámon. Az előzetes bejelentkezés Vasvári Évánál, a hagyományörzők elnökhelyettesénél is jelezhető a 06-20-428-7351 telefonszámon.

Egymondatosok a kommunizmusról

A „mérgezett folyó” milliónyi áldozatot nyelt el

Egy-egy történelmi korszak esszenciális jellemzéséhez olykor egyetlen mondat is elég. Különösen akkor, ha azt a bizonyos mondatot az adott korszakot jól ismerő gondolkodók, vagy az adott rendszer működtetői vetik papírra. Alábbiakban a kommunizmus lényegét ragadják meg a mondatok.

Nincs különbség a kommunizmus és a szocializmus között, kivéve a különbséget a célhoz vezető eszközben. A kommunizmus módszere az emberek rabszolgává tétele erőszak segítségével, a szocializmusé pedig szavazással. A különbség annyi, mint gyilkosság és öngyilkosság között.

Ayn Rand (1905-1982), amerikai író, filozófus

Az ateizmus természetes és elválaszthatatlan része a kommunizmusnak.

Vladimir Lenin (1870-1924), szovjet forradalmár és vezető

Hogyan állapítod meg, hogy ki a kommunista? Egy kommunista az, aki Marxot és Lenint olvas. Egy anti-kommunista viszont az, aki érti is, hogy mit írt Marx és Lenin.

Ronald Reagan (1911-2004), amerikai elnök (1981-1989)

Bárkit lehet elvtársnak szólítani. Viszont néhány elvtársnak van hatalma más elvtársak élete vagy halála felett.

Thomas Sowell (1930-), amerikai gondolkodó

A szocializmusnak általában akkora története van a kudarcokból, hogy csak egy értelmiségi tud átsiklani felettük vagy egyenesen letagadni azokat.

Thomas Sowell (1930-), amerikai gondolkodó

A szocializmus nem tudott gyökeret eresztetni Amerikában, mert a szegény sem úgy tekint magára, mint egy kizsákmányolt proletárra, hanem úgy, mint egy milliómosra, aki időlegesen pénzzavarban van.

John Steinback (1902-1968), amerikai író, Nobel-díjas

A szocializmussal az a baj, hogy végül mindig kifutnak a más emberek pénzéből.

Margaret Thatcher (1925-2013), brit miniszterelnök

A kapitalizmus veleszületett betegsége a tehetőség egyenlőtlen elosztása. A szocializmus veleszületett betegsége pedig a nyomorúság egyenlő elosztása.

Winston Churchill (1874-1965), brit miniszterelnök

Amit a marxizmus, leninizmus és sztálinizmus nem tudott elérni, arra mi leszünk abban a helyzetben, hogy elérjük.

Adolf Hitler (1889-1945), német diktátor

A baloldal szerint nem az a bűnös egy konfliktusban, aki el akarja venni a másiktól a vagyonát, hanem az, aki meg akarja védeni azt.

Nicolas Gomez Davila (1913-1994), kolumbiai író

A műkritikában és a bolsevizmusban egy közös dolog van. Mindkettő le akarja rombolni azt, amit sohase tudna felépíteni.

Noel Coward (1899-1973), brit drámaíró

Marx Károly egy nagy ember volt, aki előre látott mindent, kivéve a marxizmust.

André Frossard (1915-1995), francia politikus és író

A kapitalizmus nem más, mint az ember ember általi kizsákmányolása. A kommunizmus pont az ellenkezője.

Henry Jeanson (1900-1970), francia újságíró

A szocializmus két helyen működik. A mennyországban, ahol nincs rá szükség és a pokolban, ahol már megvalósult.

Ronald Reagan (1911-2004), amerikai elnök (1981-1989)

A kommunista propaganda alapeleme az, hogy a legtermékenyebb embereket úgy állítja be, mint akik csak kizsákmányolnak másokat.

Thomas Sowell (1930-), amerikai gondolkodó

Úgy mentem a kommunizmusba (Szovjetunióba), mint egy ember a tiszta vízű forráshoz és úgy hagytam ott a kommunizmust, mint aki egy mérgezett vízű folyóból mászik ki, melyben az elárasztott városok összes szemete és a belefulladt emberek tetemei sodródnak.

Arthur Koestler (1905-1983), magyar-brit író

Viccek 1952-ből

**A humor szórakoztat, tanít és egy korszak lenyomatát tárja elénk.
Az alábbi viccek az ötvenes éveket idézik fel.**

A sokadik békekölcsön-jegyzésnél Kovács kijelenti, hogy ő többet nem hajlandó jegyezni, így a pártirodán kezdik faggatni a miértekről:

– Nézzék, elvtársak, már van egy erőművem Inotán, egy kohászati művem Sztálinvárosban, egy olajfinomítóm Százhalombattán. Szeretnék végre egy lódenkabátot.

–O–

A régészek találnak egy múmiát. Először az amerikaiak kapják meg vizsgálatra, akik a következő diagnózissal állnak elő:

– Ez a múmia megközelítőleg 2500 vagy 3000 éves lehet.

Az angolok is megkapják a testet, akik megállapítják:

– Ez a múmia megközelítőleg 2800 évvel ezelőtt lett eltemetve.

Az oroszok is megvizsgálják, majd bejelentik:

– Ez a múmia pontosan 2786 éves és hat hónapos.

– Honnan tudják ilyen pontosan? – kérdezik a többiek. Mire az oroszok:

– Simán bevallotta.

–O–

János bácsit már majdnem felveszik a pártba. Eddig mindenre nagyon jól válaszolt. Most már csak egy kérdés van hátra:

– Nos, János bácsi, mit szólna akkor, ha itt az utcán csendőrök igazoltatnának?

Gondolkodik egy kissé, majd így válaszol:

– Én még csak-csak megvolnék, de maguk!

–O–

A napilap főszerkesztőjét letartóztatja az Államvédelmi Hatóság. A kihallgatáson a főszerkesztő megkérdezi:

– Elvtársak, nem értem, miért hoztak be ide, mit vétettem én a párt és Rákosi elvtárs ellen?

– Jobb, ha nem kérdezi! - felelik azok fenyegetően.

– De hát elvtársak, én már az illegális párt tagja voltam, és azóta is töretlen lendülettel építem a népi demokráciát, az újságban rendszeresen közlünk cikkeket Rákosi elvtársról, például a tegnapi számunkban is hírül adtuk, hogy Rákosi elvtárs látogatást tett egy minta-sertéstelepen.

– Hát éppen ez az!

– Ezt meg hogy értik?

– Nézze csak meg a fényképet!

A főszerkesztő megnézi, Rákosi épp egy disznóólban szemléli az állatokat.

Aztán pillantása a képaláírásra esik és elfehéredik, amikor elolvassa: "Rákosi elvtárs a disznók között. Balról a harmadik Rákosi elvtárs."

Schmidt Mária

**A szovjet hatalom pusztító államot hozott létre,
a nyugatiak cinkosok voltak**

Mandíner, 2022. február 24. Vágvölgyi Gergely

„A nyugati elit neomarxistái sosem voltak elég bátrak ahhoz, hogy szembenézzenek a kommunizmus valódi, bűnös arcával” – mondta a Terror Háza Múzeum alapításának 20. évfordulója alkalmából szervezett konferencián a múzeum főigazgatója. Kozma Imre szerzetes, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapítója azt kérte: bár kétségtelenül nehéz feladat, éljünk a nyolc boldogság tanítása szerint, ami reményt nyújtott a diktatúra által üldözötteknek is. Tudósításunk.

20 évvel ezelőtt több mint százezer ember ünnepelte közösen a Terror Háza megnyitását, az emlékezők mécseseinek fénye lenyűgöző látványt nyújtott az Andrassy úton – idézte fel emlékeit Schmidt Mária a Terror Háza és a kereszténydemokrata Szent István Intézet közös rendezvényén csütörtökön Budapesten. A múzeum főigazgatója felidézte Orbán Viktor miniszterelnök akkori gondolatait; bosszú helyett múzeumba zártuk a múltat, így veszünk tőle búcsút. Mint mondta, az intézmény megnyitásáig a tematizációs privilégiumához foggal-körömmel ragaszkodó posztkommunista tábor minden olyan kísérletet kisiklatott, amely a szembenézést szolgálhatta volna.

„A hasznavehetetlen marxizmust a nyugati elit azonban kikukázta és újrahasznosította” – állapította meg Schmidt Mária.

Amit a nyugatiak létező szocializmusként emlegettek, annak kegyetlenségét mi a saját bőrünkön tapasztaltuk meg, jelezte. Értékelése szerint a trockisták és maoisták otthonra leltek a nyugaton, majd fokozatosan befolyásuk alá vonták az egyetemi, akadémiai és médiavilágot. Később ez az élcsapat azzal szembesült, hogy Kína is szakított politikájával, új gazdasági filozófiát emelt a működés középpontjába és alkalmazkodott a nyugat haszonmaximalizálási stratégiájához. *„A nyugati elit neomarxistái azonban sosem voltak elég bátrak ahhoz, hogy keletre emigráljanak és szembenézzenek a kommunizmus valódi, bűnös arcával”* – rótt fel a Terror Háza főigazgatója.

Amikor a „fejlettek” összebútoroztak a kommunistákkal

A múzeum megnyitásának huszadik évfordulójára, a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja előtt szervezett eseményen Schmidt Mária kitért arra is: a rendszerváltáskor azt hittük, cezúrát húzhatunk a kommunista diktatúra és a demokratikus nemzetállami lét közé, ám a győzelmet kisajátító „nyugati fejlettek” szemrebbenés nélkül összebútoroztak a kommunistákkal annak érdekében, hogy kivásárolhassák piacainkat és a médiánkat.

Azok a megmondók, akik addig a kommunisták büntetteit magyarázták és mentegették, hirtelen a liberális demokrácia kérlelhetetlen védelmezőivé váltak. A demokrácia első két évtizedének nyelvét és légkörét így ugyanaz a megmondó elit határozta meg, amely a kommunista rendszert védelmezte korábban, mutatott rá Schmidt Mária. Ennek következménye volt az is, hogy ellehetetlenítették a szembenézést és a számonkérést. Mint mondta, idővel kezdtünk rádöbenni, hogy „a fejlettek” milyen viszonyt ápolnak a nőmenklatúra fiataljaival, a neoliberais megmondókkal és a haszonmaximalizálás mindent felülíró dogmája jegyében privatizálókkal. *„Cinkostársak voltak, egy nyelvet beszéltek”* – fogalmazott a főigazgató.

A nyugat azért foglalkozik kizárólag a nácizmus bűneivel, hogy ne kelljen számot adnia arról, miért tekintette partnernek a szovjeteket és miért üzletelt velük.

Nehéz mentőkörülményt találni az egykori nyugatnémet elit képmutatására is – figyelmeztetett Schmidt Mária. Ezért nem ért minket meglepetésként, hogy Németországban szobrot állítottak Marxnak és a tömeggyilkos Leninnek is, - fogalmazott.

A főigazgató meglátása szerint a Terror Háza Múzeum tabukat döntött meg, bemutatva: a szovjet hatalom pusztító államot hozott létre, amely le akarta cserélni nyelvünket, szét akarta zúzni kultúránkat, el akarta pusztítani vallásunkat és le akarta igázni nemzetünket. Mint fogalmazott, *„a kommunizmus azért omlott kártyavárként össze, mert valójában nem kínált semmit – a pusztítás ugyanis nem teremt”*.

Schmidt Mária beszédében hangsúlyozta; a nemzeti közösségnek kötelessége azzal segíteni az egyént, hogy bemutassa a múlt kudarcait és azok tanulságait, ezáltal is meg kell akadályozni az értékek devalválódását.

„A Terror Háza élő mementóként, a magyar nemzet lelkiismereteként hirdeti, hogy >>a múltat be kell vallani<<, és nem szabad elfelejteni, hiszen továbbra is ott állnak velünk szemben azok, akik a rendszert működtették és haszonélvezői voltak, majd soha nem kértek bocsánatot azért, amit tettek.”

Az ellenséget is szeretni

„*Jóval kell legyőznünk a rosszat*” – mondta a rendezvényen Kozma Imre atya, aki az Andrassy út 60. alatti épületet „a sátán néhai birodalmának” nevezte. Rendhagyó hittanórára invitálva hallgatóságát, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapítója a poklot úgy azonosította, mint ami minden szempontból a legtávolabb van az égtől, a pokoli helyeken is teremhet azonban evangéliumi boldogság. A nyolc boldogságot felidézve arról elmélkedett; emberileg nem vagyunk képesek mindennek megélésére, de Jézusba vetett hittel ez sem lehetetlen. A nyolc boldogságban zajlik le az az emberi változás, amely függetleníteni tud a világi bajoktól és sérelmektől, és ez volt a reménysége azoknak is, akiket a kommunista diktatúra üldözött és bebörtönzött.

Az irgalmasrendi szerzetes éppen az irgalom megélésére hívta a konferencia résztvevőit, elismerve, feltétel nélkül szeretni embertársainkat nagy kihívás lehet, különösen, hogy az újszövetség fényében az embertárs fogalma már az ellenségre is kiterjed.

„*Ez a legnehezebb parancs, de csak így lehetünk a mennyei Atya gyermekei*” – fogalmazott a katolikus szerzetes, majd rámutatott: a jézusi etika túlhalad a negatív követelményeken, és arra szólít, hogy jót tegyünk, ezzel meghasad a rossz. Ez a béke útja, tette hozzá.

Jézus az egyházát, mint a szeretet élő jelét adta a világnak, ebből következik, hogy nekünk, akik az egyház tagjai vagyunk, a szeretet élő jeleivel kell élnünk a világban. Arra hívott, hogy cselekvően álljunk ellen a gonosznak, ezt a keresztény társadalomkritika lényegeként említette. S bár végérvényesen boldog világ földi környezetben nem alakulhat ki, mégis, már most tudunk tenni azért, hogy a jó számára szabad teret adunk, ezzel megtörjük a gonoszt.

Szomorú lenne, ha a keresztény közösség kivonná magát ez alól a feladat és felelősség alól – figyelmeztetett.

Az igazságot fürkésző emberi értelem szembeszáll a kétségbeeséssel, mondta Kozma Imre atya. A kultúra nélküli civilizáció jelenti a legnagyobb veszedelemet. Korunk az előremutató transzcendenciát a felfelé mutató transzcendens elé állította, mintha elérhetnénk valami mennyeit Isten nélkül.

A keresztény remény vallja, hogy nem csak az előremutató transzcendencia provokálja az emberiséget, hanem létezik felfelé mutató is, ami aktivizálja emberi erőinket. Ne engedjük, hogy az embert eltérítsék végső céljától, hívta fel hallgatóságát a szerzetes.

„*Tegyünk tanúságot arról, aki a kereszténységbe rendezi emberi életünk erővonalait!*” – kérte hallgatóságát Kozma Imre atya.

Elment egy pesti srác

Végső búcsú Varga Jánostól

Elment egy szabadságharcos. Az életének nyolcvanötödik évében elhunyt Varga János Corvin közí forradalmárt, az 1956-os Magyarok Világszövetségének elnökét február 5-én – katonai tiszteletadással - helyezték örök nyugalomba Pomázon. Emléke és öröksége velünk marad.

Varga János a pesti srácok egyike volt. Mindössze tizenhat évesen vett részt az 1956-os szabadságharc eseményeiben: jelen volt a Magyar Rádió ostrománál, a Kossuth téri sortűznél, és a Corvin közben. A november 4-i szovjet inváziót a Vajdahunyad utcai felkelőcsoport tagjaként élte meg, s bár a harcok idején megsebesült, de visszatérését követően november 12-ig harcolt a magyar szabadságért.

Élte irányt mutat az utódoknak; öröksége a tettekben megnyilatkozó hazaszeretet példája. A vele készült, Murányi László által jegyzett interjúkötetben így vall az akkori érzéseiről: „Nem gondolkodtam s nem mérlegeltem. Az áradó forradalmi lelkesedés engem is magával ragadott. Nem tudhattuk, hogy már az esti órákban magyar emberek vére színezi majd a pesti utcák köveit. Olyan eszmék ragadtak magukkal, amelyek ma is, és reményeim szerint az utókor számára is kijelölik a jövő útját”. Az interjúkötet címe: „Egy pesti srác a Corvin-közből; Csak azt mondom, amit megéltem”. S valóban, Varga János kizárólag a forradalmi történésekre s az eseményekben való személyes részvételének elbeszélésére szorítkozik. A tények fénytörésében mutatja meg az akkori valóságot – napról napra, a családi háttértől és az előzményektől kezdve a szabadságharcon át egészen a megtorlásig. S persze feltűnnek azok az emberek is, azok az ikonikus személyek – például Wittner Mária – akikkel a sors összekapcsolta a forradalom és szabadságharc magasztos és a megtorlás kegyetlen napjaiban. Emlékezései révén az olvasók nemcsak a forradalom eseményeit követhetik nyomon, de átélhetik egy pesti srác küzdelmeit, életútját.

Összegzésében ezt mondja Varga János: „Forradalmunk a moszkovita csoportokat kivéve az egész nemzet forradalma volt. Szabadulásom után mindössze becsületos, dolgozó emberként, s nem hősként akartam élni. Hogy ez sikerülhetett, abban a segítőkész pomáziaknak jelentős szerepe volt. Életem során mindig is éreztem honfitársaim, földijeim s a kortársak, harcostársak szeretetét, törődését. Ez és más biztatójelek bizakodással töltenek el. Vallom, hogy érdemes volt mindezt megélnem.”

Varga János az 1956-os Magyarok Világszövetségében is múlhatatlan érdemeket szerzett, s munkásságának része volt Corvin köz történetének hiteles bemutatása. Élete során mindvégig kitartóan dolgozott azért, hogy a forradalom és szabadságharc hőseinek emlékét megőrizze és továbbadja a következő nemzedékeknek.

Vasvári Éva

Szócs Géza: A pesti srácok (1)

Nemecsek! Figyelj, a Körút felől!

– Látom. A tank.

– ...az édesanyjukat!

– S az Üllőin is!

– Látom, csak eltakarják...

– Micsodát?

– Takarják!

– De kik?

– Az Üllői úti fák.

– Oldalról! Jön!

– Tűz! Csónakos!

– Nem láttátok Bokát?

– Benzint, hamar!

– Hol lehet Weisz?

– Hát ő már odaát!

– Tessék?

– Lelőtték.

– Hoppá! Ég a tank!

– Hurrá!

– Nahát!

– Tűz! Lőj már!

– Rajta! Lőjetez már!

– Jobbról! Figyelj!

– A golyószórót!

– Lőttél már tankot ekkorát?

– Akkor holnap a Fűvészkertben?

– Piros a vér a pesti utcán!

(1) A fiatalabbaknak: Molnár Ferenc: A Pál-utcai fiúk című ifjúsági regénye szereplőinek nevei felhasználásával.

- Töltényt!
- Ki ez?
- Egy jóbarát.
- Elvérzik mindjárt!
- Orvost!
- Késő.
- Ő is hát...
- Hány óra?
- Hűha...
- Ennyi már?
- Ilyenkor mondja Anya mindig,
hogy jó lenne, srácok, lefeküdni,
merthogy igen későre jár.

Impresszum: ŐRZŐ, a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományörző Tagozatának negyedéves hírlevele.

Főszerkesztő: Ámon Antal.

Tel.: (1) 257-0190, 06 30-814-9917

Szerkesztő: Vasvári Éva, lapszerkesztő: Kurtz Mária

Kiadóhivatal: 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155.